

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1913: Η Εμπροσθοφυλακή της VII Μεραρχίας απελευθερώνει τις εσπερινές ώρες την πόλη των Σερρών. Οι Βούλγαροι, κατά την αποχώρησή τους, καίνε 4.050 οικίες, 1.000 καταστήματα και 18 σχολεία και εκκλησίες.

1946: Επίσημοι πανηγυρισμοί σ' όλη τη χώρα για την απόδοση των Δωδεκανήσων στην Ελλάδα.

1948: Το κομμουνιστικό κόμμα της Γιουγκοσλαβίας, επικεφαλής του οποίου είναι ο Τίτο, εκδιώκεται από την Κομμουνιστική Επισημοποιώντας τη ρήξη Μόσχας - Βελιγραδίου. Η απόφαση αυτή θα έχει σοβαρές επιπτώσεις στον ελληνικό Εμφύλιο, αφού σύντομα ο Τίτο δεν θα αναγνωρίζεται πλέον τις δεσμεύσεις του απέναντι στο Δημοκρατικό Στρατό.

1963: Αρχίζει να λειτουργεί η πρώτη υπηκάνιμος στην Ελλάδα στο εργοστάσιο της Χαλυβουργικής.

1997: Ο Μάικ Τάισον δαγκώνει το αυτί του Εβάντερ Χόλιφιλντ στον 3ο γύρο του μεταξύ τους αγώνα στο Λας Βέγκας. Παρά την ειδοποίηση του διαιτητή, ο Τάισον δαγκώνει και το άλλο αυτί του αντιπάλου του, με αποτέλεσμα ο διαιτητής να τον αποβάλλει. Έτσι, ο Χόλιφιλντ διατήρησε τον τίτλο του παγκόσμιου πρωταθλητή.

2010: Ένας θαυμαστής του Μάικλ Τζάκσον πληρώνει 190.000 δολάρια για ένα γάντι, με διακοσμητικά κρύσταλλα Swarovski, το οποίο φορούσε ο εκλιπών σταρ της ποπ στη διάρκεια περιοδείας του το 1984.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1909: Έρικ Άμπλερ, άγγλος συγγραφέας αστυνομικών και κατασκοπευτικών μυθιστορημάτων. (Η μάσκα του Δημήτριου) (Θαν. 22/10/1998)

1912: Αμαλία Φλέμιγκ, σύζυγος και επιστημονική συνεργάτιδα του μεγάλου βρετανού επιστήμονα Αλεξάντερ Φλέμιγκ που ανακάλυψε την πενικιλίνη. Η ίδια εξελέγη και βουλευτής με το ψηφοδέλτιο Επικρατείας του ΠΑΣΟΚ. (Θαν. 26/2/1986)

1952: Πιέτρο Μενέα, ιταλός αθλητής του στίβου, από τους κορυφαίους σπρίντερ όλων των εποχών. (Θαν. 21/3/2013)

ΘΑΝΑΤΟΙ

1914: Φραγκίσκος Φερδινάνδος, αρχιδούκας της Αυστρίας, διάδοχος του θρόνου. Η δολοφονία του στο Σεράγεβο στις 28 Ιουνίου 1914, έδωσε την αφορμή που πυροδότησε τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. (Γεν. 18/12/1863)

1975: Κωνσταντίνος Δοξιάδης, πολεοδόμος. (Γεν. 1913)

1985: Λάμπρος Κωνσταντάρης, ηθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου.

Λάμπρος Κωνσταντάρης

Ο Λάμπρος Κωνσταντάρης γεννήθηκε στις 13 Μαρτίου του 1913 στην Αθήνα. Σπούδασε στο Παρίσι στη θεατρική σχολή του σπουδαίου γάλλου θεατράνθρωπου Λουί Ζουβέ, από την οποία αποφοίτησε το 1933. Έκανε το θεατρικό του ντεμπούτο το 1937 στη Γαλλία, ενώ την επόμενη χρονιά εμφανίστηκε στην Αθήνα, στο έργο «Τα παράσημα της γριούλας». Ακολούθησαν ρόλοι σε έργα όπως «Το στραβόξυλο», «Ο μισάνθρωπος», «Ο παίκτης», «Η κυρία χωρίς καμέλιες» και «Τα παιδιά του Εδουάρδου», με θιάσους όπως των Μιράντας - Παππά και Μουσουρήν - Αρώνη.

Σχημάτισε το δικό του θίασο με τη Μιράντα, την Τζένη Καρέζη, τη Μάρω Κοντού και τον Νίκο Ρίζο, ενώ συνεργάστηκε με την Αλίκη Βουγιουκλάκη, την Έλλη Λαμπιέτη κ.α.

Ο Λάμπρος Κωνσταντάρης έγινε ιδιαίτερα δημοφιλής, κυρίως, μέσα από τη μεγάλη οθόνη. Υπήρξε πρωταγωνιστής από την πρώτη κόλας ταινία του, «Το τραγούδι του χωρισμού» (1940), ενώ κράτησε τους πρώτους ρόλους και σε περίπου 80 ακόμα ταινίες. Ξεχωρίζουν, «Η Λίζα και η Άλλη» (1961), «Η Αλίσι στο ναυτικό» (1961), «Η βίβλα των οργίων» (1964), «Η χαρτοπαίχτρα» (1964), «Υπάρχει και φιλότιμο» (1965), «Η γυναίκα μου τρελάθηκε» (1966), «Η κόρη μου η σοσιαλίστρια» (1966), «Ο γεροντοκόρος» (1967), «Ο στρίγγλος που έγινε αρνάκι» (1967). Το 1969 κέρδισε το βραβείο ερμηνείας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης για την

(1913 - 1985)

ερμηνείας του στην ταινία «Ο Μπλοφατζής» (1969). Η τελευταία του ταινία ήταν «Ο Λαμπρούκος μπαλαντέρ» (1981). Στην πλειοψηφία ξεχώρισε με το ρόλο του γυναικοκατακτητή Ζάχου Δόγκανου στο σπρίαλ «Εκείνες και εγώ» (1976).

Το πηγαίο ταλέντο του Λάμπρου Κωνσταντάρη διαφαίνεται μέσα από τη μεγάλη γκάμα των ρόλων που ερμήνευσε, τόσο στον κινηματογράφο, όσο και στο θέατρο. Στα πρώτα του βήματα εμφανίστηκε σε δραματικούς ρόλους, ακόμη και ως ζεν-πρεμιέ, ενώ στη συνέχεια ειδικεύτηκε σε πιο κωμικούς, ως φίλος ή πατέρας -καλοσυνάτος, ανοικτόκαρδος, ακόμη και αυστηρός πότε - πότε γυναικάς και χιουμορίστας.

Η αυλαία της ζωής του έπεσε στις 28 Ιουνίου του 1985.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Τα πουλιά πεθαίνουν στο Περού

Με τον Γιάγκο Μικελλίδη

ΠΟΛΙΤΗΣ

Γυρίζουμε μες στις στράτες μισοφασαρισμένοι. Δεν μπορούμε να πιστέψουμε τι μας συμβαίνει. Το κράτος των αγίων μετατράπηκε σε ληπτοσυμμορία. Ψες δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Έκλεισε και η ελληνική γη, το μαγαζί που με γοήτευε. Φαίνεται ότι τα φάγαμε όλα. Ένας δάσκαλος απηυδισμένος και φορτωμένος κατάθλιψη αυτοκτόνησε. Είπε ότι δεν αξίζει να ζεις σε μια χώρα που όλα είναι ψεύτικα. Οι αυτοκτονίες έχουν πολλαπλασιαστεί αλλά δεν δημοσιεύονται στις εφημερίδες, λόγω κάποιας ανόητης θεωρίας ότι όταν διαβάζεις στην εφημερίδα ότι κάποιος αυτοκτόνησε αυτοκτονείς κι εσύ. Φυσικά αυτοκτονούν οι γέροντοι, οι απένταροι, αυτοί που δεν έχουν τίποτε. Δεν άκουσα να αυτοκτονήσει κανένας πλουτοκράτης. Δεν αυτοκτονούν οι διευθυντές τραπέζης που έπρεπε να τους παίρνουν με το κάρτο στα

νεκροτομεία, δεν αυτοκτονούν αυτοί όλοι οι λυσσιασμένοι της λίρας, ούτε οι κλέφτες. Αυτοκτονούν αυτοί που νιώθουν ότι απέτυχαν και δεν μπορούν να ταΐσουν τα παιδιά τους. Αυτοκτονούν οι άρρωστοι, οι προβληματικοί και αυτοί που έχουν συνείδηση. Η αυτοκτονία άρχισε να γίνεται εθνικό σπορ.

Το σύστημα άλλαξε. Άλλαξαν και οι ρουφιάνοι οι τραπέζιτικοί. Σου στέλνουν μια επιστολή που σου λέει κόπιασε να σε σφάζουμε, κι εσύ πας σαν πρόβατο και σου αρχίζουν τρεις το λάδι, τρεις το ξίδι, έξι το λαδόξυδο. Και εάν σε εξηπαράθκιασαν επαρκώς νιώθουν γοητευμένοι, κι άλλος πάνω. Οι μάγκες φυσικά δεν τους πκιερώνουν. Εξαντλούν όλες τις πρόνοιες του νόμου και στο τέλος προσπαθούν να πκιερώσουν όσο το δυνατόν λιγότερα. Και οι υπάλληλοι των Συνεργατικών δρατζιάζουν και παρόλο

το άπωψαν τους προσπαθούν να μην γίνονται προκλητικοί. Κι εσύ με κοιτάς απελπισμένη, δεν μπορείς να ποσώσεις τα ριάλια, διότι εκαταντήσαμε γελοίοι και μιλούμε για χιλιάδες λίρες σαν να μιλούμε για χιλιάδες μπακίρες. Συνεχίζουν να χτίζονται πολυτελέστατα σπιτάκια, τα οποία σπιτώνουν νεαρά και παλαιά αντρόγυνα, όλοι μες στο χρέος όλοι μες στον κατατρεγμό. Γιατί με κοιτάς απελπισμένη; Δεν ήξερες ότι αυτή ήταν η πορεία των πραγμάτων; «Τι θα γίνει μετά;», μου λες. Μετά θα λυσσάξουμε. Θα βλέπουμε το πενντάευρω και θα κλαίμε. Και ο κόσμος θα αρχίζει να σαπίζει μες στη μιζέρια.

Οι πολιτικοί μας αρχηγοί είναι άχρηστοι. Δεν μπορούν να αναχαιτίσουν αυτήν τη λαίλαπα. Δεν μπορούν να σταματήσουν αυτήν την καταστροφή, κανένας δεν μπορεί να βάλει φραγμό στους

κυβερνητικούς υπαλλήλους όταν τρώνε τις λίρες. Και αυτοί λαίμαργοι, ασύδοτοι, κατασπαράζουν τα πάντα. Δεν υπάρχει ελπίδα. Υπάρχει ένα μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού που το καταλαβαίνει και ένα άλλο μεγάλο ποσοστό που δεν καταλαβαίνει τίποτε και νομίζει ότι είναι όλα ειδυλλιακά και ωραία. Υπάρχουν ακόμη άνθρωποι, πολλοί, που δεν συνειδητοποιούν τι γίνεται. Υπάρχει πολύς κόσμος που δεν καταλαβαίνει το πλιάτσικο. Πιστεύω ότι ο περισσότερος κόσμος περιμένει εξ ουρανού βοήθεια και δεν καταλαβαίνει ότι οι ουρανοί είναι κλειστοί και ότι μείναμε με αυτά που μας άφησαν που συνεχώς ελαττώνονται. Ο σώζων εαυτόν σωθήτω.

Πάμε να πιούμε έναν γαλλικό καφέ, να φάμε και κανένα κρουασάν και σ' αρχίδια μας. Ό,τι θέλει ας γίνει. Το παιχνίδι έχει χαθεί.

ΤΑ ΝΕΑ

ΠΟΙΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ;

Η τριετία των Μνημονίων έχει συνδεθεί εκτός όλων των άλλων, με μια άνευ προηγουμένου φοροεπιδρομή: παρά τα αντιθέτως θρυλούμενα, οι φορολογούμενοι στην πλειονότητά τους πληρώνουν αγγύιστα τους αυξημένους φόρους κάθε είδους, που θεσμοθετεί το οικονομικό επιτελείο.

Το ελάχιστο που απαιτούν, επομένως, είναι δικαιοσύνη και καθαρούς κανόνες. Όμως για ποια δικαιοσύνη μπορούμε να μιλάμε, όταν με τα όσα ανακινώθηκαν οι ιδιοκτήτες οικοπέδων σε «μεσαίες» περιοχές θα κληθούν να πληρώσουν υψηλότερο φόρο ακίνητης περιουσίας από τους προνομιούχους των πολύ ακριβών προαστίων;

Και για ποιους καθαρούς κανόνες να μιλήσουμε, όταν στο προσχέδιο του Κώδικα Φορολογικών Διαδικασιών θεσμοθετείται ουσιαστικά το δικαίωμα στο «ολίγον κλέψιμο» της Εφορίας από τους επιτήδειους; Η νέα κυβέρνηση έχει υποχρέωση να δημιουργήσει ένα απλό, καθαρό και τίμιο πλαίσιο στη φορολογία και όχι να θεσπίζει κίνητρα για τη διακίωση της φοροδιαφυγής!